

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/8/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5717202876
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5717202876.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov senátu JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobkyne: D. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. XXXX/X, XXX XX D. proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava 25, IČO: 31 320 155, zastúpený spoločnosťou ČERNEJOVÁ & HRBEK, s.r.o., so sídlom Kýčerského 7, 811 05 Bratislava, IČO: 36 857 513, v konaní o určenie neplatnosti právnych úkonov a iné, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného Martin, č.k. 6Csp/42/2017-126 zo dňa 04. októbra 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin, č.k. 6Csp/42/2017-126 zo dňa 04. októbra 2017 vo výroku I. a III. **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok Okresného súdu Martin, č.k. 6Csp/42/2017-126 zo dňa 04. októbra 2017 vo výroku II. **z o s t á v a n e d o t k n u t ý .**

Žalovaný **m á** voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu v časti o zaplatenie bezdôvodného obohatenia vo výške 686,45 Eur a primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 300,- Eur zamietol (výrok I.), vo zvyšnej časti súd konanie zastavil (výrok II.) a o náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovanému voči žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (výrok III.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že na základe vykonaného dokazovania pri aplikovaní ust. § 52 ods. 1, 2, § 488, § 489 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) v spojení s § 4 ods. 1 až ods. 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1986/71/>> o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmlúv o spotrebiteľskom úvere), § 107 ods. 1, 2 OZ, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa súd žalobu v časti uvedenej vo výroku I. napadnutého rozsudku zamietol, nakoľko ju považoval za nedôvodnú. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že medzi stranami sporu bola dňa 08.08.2008 uzatvorená zmluva o aktivácii bankomatky Quatro č. 26502025 a dňa 02.04.2007 zmluva o aktivácii karty T-mobile č. 15964427. Konštatoval, že uvedené zmluvy sú typické spotrebiteľské zmluvy. Tieto boli uzavreté za účinnosti zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, aplikoval na ne normy spotrebiteľského práva. Po preskúmaní predmetných úverových zmlúv uzatvorených medzi stranami sporu dospel k záveru, že v zmluvách absentuje údaj o výške priemernej hodnoty RPMN podľa § 4 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch (zmluva zo dňa 08. 08.

2008), resp. údaj o výške RPMN podľa § 4 ods. 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch (zmluva zo dňa 02. 04. 2007). Konštatoval, že aj keď je RPMN v zmluve uvedená príkladne, informatívnym výpočtom, takéto uvedenie je neurčité, a teda neplatné. Zmyslom a účelom úpravy v spotrebiteľských úveroch je dosiahnutie pravdivého informovania spotrebiteľa o poskytnutom úvere, a to v čase uzavretia zmluvy. Uzavrel, že zmluvy neobsahujú zákonom stanovené náležitosti, a to výšku RPMN, a preto ich v zmysle citovaných zákonných ustanovení považoval za bezúročné a bez poplatkov. Na základe listinných dôkazov predložených žalobkyňou mal nesporne preukázané, že žalobkyňa zaplatila nad rámec istiny úveru č. 15964427 sumu 510,55 Eur a nad rámec istiny úveru č. 26502025 sumu 175,90 Eur. Prioritne sa okresný súd zaoberal námietkou premlčania vznesenou žalovaným v rámci jeho procesnej obrany. Vzhľadom na uplatnenú námietku premlčania žalovaným uviedol, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia ako majetkové právo sa premlčuje podľa § 107 OZ. V danom prípade okresný súd vychádzal z objektívnej premlčacej doby v trvaní 3 rokov a subjektívnej v trvaní 2 rokov. Zaoberal sa otázkou určenia momentu vzniku objektívnej vedomosti žalobkyne o bezdôvodnom obohatení z hľadiska skutkového. Objektívna, ako aj subjektívna doba podľa názoru okresného súdu na uplatnenie nároku mohla začať plynúť odo dňa, keď žalobkyňa zaplatila jednotlivé plnenia, splátky v súvislosti so splácaním úverov nad rámec toho, na čo bola povinná. Súd nemal preukázaný žalobkyňou tvrdý úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť. K tomu uviedol, že žalovaný je subjekt, ktorý podniká za účelom dosiahnutia zisku, preto je od neho spravodlivé očakávať, že poskytuje úvery za takých podmienok, aby dosiahol zisk. Jeho úmyslom podľa názoru okresného súdu bolo dosiahnuť zisk a nie získať bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne. Poznamenal, že v čase uzatvorenia predmetných zmlúv o úvere neexistovala konštantná judikatúra, týkajúca sa obdobných úverov. Potvrdiť správnosť tvrdenia žalobkyne o úmyselnom bezdôvodnom obohatení žalovaného by bolo podľa názoru okresného súdu neprimeranou ochranou práva vybočujúceho z účelu a právneho významu OZ. Subjektívna dvojročná premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia začala žalobkyňi plynúť prvým dňom začatia splácania prvej splátky a následne s platením každej ďalšej splátky, až nakoniec splatením poslednej splátky. Pokiaľ malo na strane žalovaného vzniknúť bezdôvodné obohatenie na základe neplatných náležitostí zmlúv o úvere, žalobkyňa si tento nárok mohla uplatniť odo dňa vyplatenia finančných prostriedkov zakladajúcich vznik nároku podľa § 451 OZ. Žalobkyňa uhradila poslednú splátku na úver č. 15964427 dňa 20. 06. 2012 a na úver č. 26502025 dňa 25. 06. 2013. Vychádzajúc z ust. § 107 OZ okresný súd konštatoval, že subjektívna premlčacia doba uplynula dňa 20. 06. 2014 (úver č. 15964427), resp. dňa 25. 06. 2015 (úver č. 26502025) a objektívna dňa 20. 06. 2015, resp. 25. 06. 2016, pričom žaloba bola podaná až dňa 03. 03. 2017. Súd preto považoval plnenia, ktoré žalobkyňa poskytla žalovanému nad rámec poskytnutých úverov z dôvodu vznesenej námietky premlčania žalovaným za premlčané. Z tohto dôvodu okresný súd nárok na bezdôvodné obohatenie žalobkyne nemohol priznať a žalobu v tejto časti zamietol. Konštatoval, že pre dôvody vedúce ho k zamietnutiu žaloby sa už detailne nezaoberal ďalšou argumentáciou strán sporu. V časti uplatneného nároku - primeraného finančného zadostučinenia vo výške 300,- Eur okresný súd rovnako žalobu ako nedôvodnú zamietol. S poukazom na § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa uviedol, že v tejto časti bola žaloba podaná predčasne, keďže žalobkyňa v konaní netvrdila, ani nepreukázala existenciu právoplatného rozhodnutia, z ktorého by odôvodňovala svoje právo na primerané finančné zadostučinenie. Okresný súd teda nemal preukázané splnenie zákonných podmienok na priznanie tohto nároku, a to úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinností vyplývajúcich z predmetných zmlúv o úvere. Vo zvyšnej časti súd konanie zastavil (v časti určenia, že zmluva o úvere č. 15964427 zo dňa 02. 04. 2007 a zmluva o úvere č. 15964427 zo dňa 08. 08. 2007 je neplatná, bezúročná a bez poplatkov), nakoľko žalobkyňa na pojednávaní v tejto časti zobrala žalobu späť. Žalovaný s jej dispozitívnym úkonom súhlasil.

4. O náhrade trov konania rozhodol pri aplikácii ust. § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP tak, ako je uvedené vo výroku III. rozsudku odôvodnenia pri konštatovaní procesného neúspechu žalobkyne (v zamietajúcej časti) a procesnom zavinení žalobkyne na zastavení konania (v zastavujúcej časti).

5. Proti tomuto rozsudku, do výrokov I. a III. podala odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalobkyňa. Navrhla, aby odvolací súd v napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V podrobnostiach poukázala na iné (procesné) nedostatky ako oneskorené doručenie rovnopisu zápisnice z pojednávania zo dňa 04. 10. 2017, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, až na jej urgenciu po doručení rozsudku, nepodpísanie rozsudku sudcom. Tieto považovala za nesplnenie procesných podmienok. Poukázala, že rozhodnutie okresného súdu je zjavne nezákonné a predpokladajúce svojvôľu, pretože sudca rozhodoval v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, úplne odignoroval rozsiahlu judikatúru vnútroštátnych súdov, keď v rozpore s Ústavou SR a medzinárodnými Dohovormi a judikatúrou EÚ jej nepriznal zákonný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

Samotné odôvodnenie obsahuje stručné vyjadrenie postoja súdu prvej inštancie k argumentom žalobkyne a žalovaného, či vlastnú úvahu súdu o tvrdeniach v konaní, pričom k základným právam strany obsiahnutým v práve na spravodlivý proces patrí právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. Žalobkyňa poukázala na svoju argumentáciu, použitú v konaní pred súdom, s ktorou sa súd nijako nevyporiadal. Predovšetkým na argument, že žalovaný má dlhodobu v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov, a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Neuvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, termínu konečnej splatnosti a uvedenie nesprávneho údaju o priemernej RPMN nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom. V danom prípade ide o 10-ročnú premlčaciu dobu, a preto nárok nie je premlčaný. Zásadnou relevantnou námietkou súvisiacou s predmetom súdnej ochrany uplatnenou žalobkyňou, na ktorú súd nereagoval, sú nekalé podmienky v zmluvách o úvere č. 15964427 a č. 26502025, ktorými spotrebiteľ nemá povinnosť byť viazaný a súd ex offa nepodrobil zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru súdnej kontrole a neposkytol spotrebiteľovi súdnu ochranu a v odôvodnení nereaguje na túto zásadnú relevantnú námietku. Neprihliadol na skutočnosť, že ide o spotrebiteľské zmluvy, ktoré obsahujú nekalé podmienky, ktoré spôsobil žalovaný a na základe ktorých sa bezdôvodne obohatil, pričom súd porušil žalobkyni jej zaručené ústavné právo na súdnu ochranu (I. ÚS 26/96, III. ÚS 7/08). Uviedla, že neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia, pretože napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a strane bolo odňaté právo na spravodlivé súdne konanie. Súd nepodrobil súdnej kontrole spotrebiteľskú zmluvu, nevysporiadal sa so skutočnosťou, že preukázala nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia aj priloženými dokladmi o úhradách, ktoré neboli nijak žalovaným spochybnené. Aj napriek poukázaniu žalobkyne na absenciu chýbajúcich náležitostí v zmluvách a poukázanie aj na neplatnosť zmlúv podľa § 43 a nasl. Občianskeho zákonníka neprihliadal na skutočnosti preukázané žalobkyňou a svojvoľne rozhodol vo veci samej s prihliadnutím iba na vyjadrenie a prednes právneho zástupcu žalovaného. Okresný súd sa nevysporiadal so skutočnosťou, hoci bol na to povinný z úradnej povinnosti, že poskytnuté úvery na základe označených zmlúv sú bezúročné a bez poplatkov na základe absencie náležitostí predpísaných zákonom, na ktoré žalobkyňa poukázala vo svojej podanej žalobe, dôsledkom čoho konanie súdu má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Nevysporiadal sa s tým, že zaplatila žalovanému nad rámec úhrad čiastku 686,45 eur. Nezaoberal sa neplatnosťou zmlúv poukazujúc na § 43 a nasl. OZ.

6. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok potvrdil v celom rozsahu a priznal mu voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že z odvolania žalobkyne je zrejmé, že vadu rozsudku vidí v tom, že sa súd prvej inštancie nestotožnil s jej pohľadom na prejednávanú vec najmä v otázke účinkov vznesenej námietky premlčania žalovaným. S poukazom na ust. § 220 ods. 2 CSP uviedol, že zákonné nároky minimálne v nosnej otázke sporu, ktorou je posúdenie účinkov vznesenej námietky premlčania, rozsudok spĺňa. Účinky vznesenej námietky premlčania súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku jasne, zreteľne, zrozumiteľne a vyčerpávajúco vysvetlil. Ďalšie otázky sporu neboli súdom prvej inštancie riešené v kontexte s argumentmi strán sporu. Dané by totiž bolo nehospodárne, nepotrebné, celý predmet sporu bol konzumovaný námietkou premlčania. Vo svojom odvolaní žalobkyňa v podstate len opakuje svoj právny pohľad na vec a za každú cenu sa snaží nájsť v odôvodnení rozsudku údajné nedostatky, ktoré by mali mať za následok jeho revíziu, či zrušenie v odvolacom konaní. Takýmito nedostatkami a už vôbec nie takej intenzity však rozsudok určite netrpí. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozhodovaciu prax súdov k tejto téme (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16. 09. 2015 sp. zn. 17Co/799/2014, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 26. 03. 2015 sp. zn. 16Co/867/2014, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 06. 07. 2017 sp. zn. 14Co/56/2016). Poukázal na jeho výhrady voči časti odôvodnenia rozsudku, napr. stručnému konštatovaniu súdu o bezodplatnosti úveru bez toho, aby sa súd dôsledne vysporiadal s argumentáciou žalovaného, akceptoval však, že za daného procesného stavu (vznesená námietka premlčania akceptovaná súdom) by nebolo hospodárne, aby sa súd plne a detailne vysporadúval s argumentáciou strán sporu nad rámec posudzovania námietky premlčania. Námietka premlčania konzumovala nielen celý (údajný) nárok žalobkyne, ale i zvyšné témy v spore, ktorých dôsledné preskúmvanie súdom (v kontraste s argumentáciou jednej, či druhej sporovej strany) by nebolo hospodárne a pre vec samu potrebné.

7. Odvolacia replika a odvolacia duplika neboli podané stranami sporu.

8. Krajský súd, ako súd odvolací (34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) toto rozhodnutie v zamietajúcom výroku (výrok I.), ako aj v závislom výroku o trovách konania (výrok III.) v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne. Výrok II. napadnutého rozsudku zostal odvolaním nedotknutý.

9. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

10. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalobkyne formulované v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu.

11. Odvolacie námietky žalobkyne odvolací súd vyhodnotil ako neopodstatnené. Z ich obsahu vyplýva, že žalobkyňa sa nestotožňuje s právnym posúdením ňou uplatnených nárokov súdom prvej inštancie.

12. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že predmetom konania po dispozitívnom úkone žalobkyne, ktorému korešponduje výrok II. napadnutého rozsudku, zostal nárok na zaplatenie sumy vo výške 686,45 Eur uplatnený titulom bezdôvodného obohatenia a nárok na zaplatenie sumy vo výške 300,- Eur uplatnený titulom primeraného finančného zadosťučinenia. Podkladom pre uplatnené nároky bol skutkový stav tvrdný a preukazovaný žalobkyňou, na základe ktorého okresný súd správne vyhodnotil rozhodujúce skutočnosti pre posúdenie uplatnených nárokov. Predovšetkým z hľadiska právnych noriem poskytujúcich ochranu spotrebiteľom správne prejudiciálne vyhodnotil, že poskytnuté úvery sú bezúročné a bez poplatkov a svoj záver zodpovedajúco odôvodnil. K uvedenému záveru odvolací súd len poznamenáva, že na naplnenie sankcie podľa § 4 ods. 3 ZoSÚ, aby sa poskytnutý spotrebiteľský úver považoval za bezúročný a bez poplatkov ako dôsledok porušenia povinnosti, postačuje absencia čo len jednej z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V danom prípade takýmto nedostatkom pri zmluve zo dňa 08.08.2008 bola náležitosť o výške priemernej hodnoty RPMN podľa § 4 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch v stave účinnom ku dňu uzavretia zmluvy a pri zmluve zo dňa 02.04.2007 náležitosť o výške RPMN podľa § 4 ods. 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch v stave účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. V uvedených súvislostiach neobstojí odvolacia námietka žalobkyne, že sa okresný súd nevysporiadal s jej argumentáciou, že poskytnuté úvery sú bezúročné a bez poplatkov.

13. Súd prvej inštancie mal nesporne preukázanú výšku peňažnej sumy (686,45 Eur), ktorú žalobkyňa zaplatila žalovanému nad rámec úverovej istiny (na základe označených zmlúv). Aj touto skutočnosťou sa súd vysporiadal v prezentovaných skutkových zisteniach vyplývajúcich z vykonaného dokazovania.

14. Prednostne sa okresný súd musel zaoberať včasnosťou podanej žaloby vo vzťahu k nároku uplatnenému titulom bezdôvodného obohatenia. Na zdôraznenie správnosti prijatého záveru okresným súdom, že žalobkyňa si neuplatnila predmetný nárok včas odvolací súd dodáva:

15. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia je majetkovým právom, a preto sa premlčuje podľa ustanovenia § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Môže sa premlčať tak v subjektívnej lehote (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka), ako aj v objektívnej lehote (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Ak sa povinný subjekt premlčania dovoľá, nemožno oprávnenému právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia priznať, ak márne uplynula aspoň jedna z uvedených lehôt.

16. Pri postupnom pokračujúcom získavaní majetkových hodnôt treba z hľadiska premlčania za samostatné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia považovať nároky, ktoré vznikli zo samostatných oddeliteľných prípadov bezdôvodného obohatenia, aj keď ide o rovnaké subjekty a rovnaké skutkové podstaty zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Na uplatnenie každého takéhoto

nároku začína plynúť premlčacia doba osobitne. Ak však nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tvorí jeden celok, premlčacie doby začínajú plynúť až po skončení bezdôvodného obohacovania sa.

17. Subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr než objektívna premlčacia doba. O tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, sa totiž oprávnený nemôže dozvedieť skôr, než bezdôvodné obohatenie vôbec vzniklo. Preto ani subjektívna doba nemôže začať plynúť skôr, než vznikne právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého sa týka. O tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, sa oprávnený dozvie vtedy, keď pozná skutkové okolnosti, z ktorých možno usudzovať na získanie bezdôvodného obohatenia na jeho úkor, a to aspoň v takej výške (objektívne vyčíslenej v peniazoch), že právo na jeho vydanie možno dôvodne uplatniť na súde. Aj v tomto prípade rozhoduje skutočná, a nie predpokladaná znalosť okolností uvedených v ustanovení § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

18. K bezdôvodnému obohateniu získanému plnením bez právneho dôvodu, ak právny dôvod neexistoval od začiatku, dochádza okamihom poskytnutia plnenia. Týmto okamihom je tiež určený začiatok objektívnej premlčacej doby. Subjektívna premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa postihnutý dozvedel, že plnil bez právneho dôvodu, a komu plnil.

19. V nadväznosti na uvedené je dôvodné konštatovať, že skutkové zistenia vyznievajúce v prospech žalovaného nároku titulom bezdôvodného obohatenia (na ktoré poukázal odvolací súd v ods. 12. a 13. odôvodnenia) v konečnom dôsledku nemohli byť premietnuté do pozitívneho rozhodnutia pre žalobkyňu.

20. Pokiaľ ide o včasnosť podania žaloby (a vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania) je krajský súd presvedčený, že subjektívna doba na uplatnenie nároku začala plynúť odo dňa, kedy žalobkyňa zaplatila jednotlivé plnenia (splátky) v súvislosti s existujúcimi zmluvami nad rámec toho, na čo bola povinná. Odvolací súd poukazuje na stanovisko Cpj 37/78, z ktorého je zjavný názor o nevyhnutnosti skúmania subjektívneho momentu rozhodujúceho pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. V prejednávanej veci žalobkyňa uplatňuje svoje nároky z dôvodu právnych nedostatkov zmlúv. Krajský súd zdôrazňuje, že v čase uzavretia predmetných zmlúv platila právna úprava, podľa ktorej sa úver považoval za bezúročný a bez poplatkov v prípade absencie vymedzených náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na ktoré už bolo poukázané v odôvodnení tohto rozhodnutia. Vedomosť o tejto zákonnej úprave sa u žalobkyne predpokladá a nemožno ju nijako vyvrátiť (§ 2 zákona č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky).

21. Pokiaľ malo na strane žalovaného vzniknúť bezdôvodné obohatenie z titulu absencie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, toto si mohla žalobkyňa uplatniť odo dňa vyplatenia finančných prostriedkov zakladajúcich vznik nároku podľa § 451 Občianskeho zákonníka.

22. Súd prvej inštancie správne v danej veci aplikoval ust. § 107 ods. 1, 2 OZ a zdôvodnil aj časové súvislosti jeho aplikácie, určil a zdôvodnil začiatok plynutia subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej doby vo vzťahu k uplatnenému nároku (osobitne vo vzťahu k obojzmluvám), na ktoré odôvodnenie odvolací súd v plnom rozsahu odkazuje.

23. Podľa názoru odvolacieho súdu priemerne zdatnému spotrebiteľovi je rovnako pojem premlčania a s ním spojených následkov v podmienkach bežného praktického života všeobecne známy pojem. V podmienkach právneho života je právna skutočnosť spojená s plynutím času pretavená do inštitútu premlčania zárukou právnej istoty.

24. Vychádzajúc z vyššie prezentovanej argumentácie, premlčania uplatneného nároku žalobkyne uplynutím premlčacej doby (v uvedených súvislostiach postačuje uplynutie subjektívnej premlčacej doby), odvolací súd nemal dôvod sa vyjadrovať k argumentácii žalobkyne týkajúcej sa úmyselného bezdôvodného obohatenia a právnych následkov s tým spojených (10-ročnej premlčacej doby). Inak povedané, procesná obrana žalovaného vyhodnotená oboma súdmi pozitívne pre žalovaného je prekážkou vecného preskúmania ďalšej argumentácie žalobkyne.

25. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že okresný súd vecne správne posúdil aj nárok uplatnený titulom finančného zadosťučinenia podľa osobitného zákona, z dôvodov uvedených v napadnutom rozhodnutí, na ktoré odvolací súd odkazuje v plnom rozsahu.

26. K ďalším odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd uvádza nasledovné: I keď čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej v texte len „Dohovor“) zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené; tieto záležitosti preto musia byť primárne upravené vnútroštátnym právom. Ústava SR neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Takisto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu - inými slovami právom konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečuje dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Civilný sporový poriadok ukladá stranám sporu povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a záver o tom, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 ods. 1 CSP) a nie strán sporu. Treba dodať, že aj podľa judikatúry ústavného súdu nepatrí do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru právo strane sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá strana sporu (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Okresný súd sa preto správne v odôvodnení rozhodnutia zamerail len na argumenty, ktoré sú z hľadiska súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce, pretože súd prvej inštancie nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne je nimi objasnený skutkový a právny základ rozhodnutia.

27. Nakoľko odvolacie dôvody žalobkyne boli neopodstatnené a neboli zistené nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, krajský súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP, ako aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania, ktorý plne zodpovedá procesnému úspechu žalovaného v spore.

28. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP a žalovanému ako strane sporu majúcej v odvolacom konaní plný úspech priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

29. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).